

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: A. E. A.

proti

žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Svitavy
sídlem Purkyňova 1907/2, 568 02 Svitavy

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2021, č. j. KRPE-38549-52/ČJ-2021-170022, o prodloužení zajištění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím ze dne 23. 6. 2021 žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro

určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*nařízení Dublin III*“). Doba zajištění žalobce byla prodloužena o 30 dní do 27. 7. 2021. Žalobce má být v této době předán dle uvedeného nařízení do Rumunska, neboť zde již dříve požádal o azyl.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) – žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, její rozhodnutí je v rozporu s předpisy a neodpovídá okolnostem daného případu; žalovaná si neopatřila dostatek podkladů pro své rozhodnutí, nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí.
3. Žalobce vytýkal žalované, že se nedostatečně zabývala otázkou systémových nedostatků v rumunském azylovém systému, když svůj závěr v tomto směru založila pouze na skutečnostech obecného charakteru. Žalobce rozporoval možnost předání do Rumunska. V současné době není zřejmé, do jaké míry jsou rumunské státní orgány schopny žádost o azyl řádně posoudit. Žalobce poukázal na nevyhovující materiální podmínky v rumunských uprchlických zařízeních a rovněž na nedostatek kvalitních a proškolených tlumočnicků. Protože se žalovaná těmito skutečnostmi zabývala nedostatečně, je setrvání žalobce v zařízení o zajištění cizinců nezákonné.
4. Žalovaná se dostatečně nevypořádala ani s možností uložení některého z mírnějších opatření – zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců
5. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalované

6. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. K samotnému obsahu žaloby žalovaná poukázala na obecnost argumentace, která je navíc téměř shodná s argumentací, již žalobce napadal již první rozhodnutí o zajištění, které bylo Krajským soudem v Hradci Králové – pobočky Pardubice přezkoumáno a žaloba proti němu rozsudkem ze dne 14. 7. 2021, č. j. 66 A 7/2021-13 zamítnuta. Žalovaná považuje napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění za zákonné, srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Závěry v něm uvedené mají oporu ve správním spisu a důvody pro prodloužení zajištění jsou podle žalované dostatečné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ve lhůtě sedmi pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
9. Žaloba není důvodná.
10. Zcela na úvod soud připomíná zásadní okolnost podané žaloby, resp. napadeného rozhodnutí, a to že se jedná o rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení

zajištění, konkrétně dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu žalované soud zjistil, že prvotní rozhodnutí žalované o zajištění žalobce za totožným účelem předání do Rumunska je datováno dnem 27. 5. 2021, pod č.j. KRPE-38549-24/ČJ-2021-170022. Soudu je pak z úřední činnosti, resp. ze své databáze známo, že toto prvotní rozhodnutí napadl žalobce žalobou, o níž zdejší soud rozhodl tak, že žalobu zamítl. Podstata nyní napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění tak již sama o sobě předurčuje možný rozsah jejího věcného přezkumu soudem. Jinými slovy, žalobce je proto v rozsahu svých potenciálně úspěšných (přípustných) námitkách limitován. Tedy není na místě, aby vznášel (úspěšně) námitky, které již vznesl v řízení proti rozhodnutí o jeho prvotním zajištění.

11. Ze shora popsanych žalobních námitek totiž plyne, že jejich podstata směřuje spíše k naplnění podmínek pro zajištění jako takového a již jen velmi omezeně ve vztahu k jeho prodloužení. Prodloužení zajištění je předmětem napadeného rozhodnutí.
12. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
13. Podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců *je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.*
14. Soud toliko obecně předesílá, že zajištění cizince je institut výjimečný, přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem České republiky. Toho si je žalovaná, dle obsahu svého rozhodnutí, vědoma. I v případě zajištění za účelem předání cizince platí závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 3. 2012, č.j. 3 As 30/2011-57, že správní orgán je při rozhodování o zajištění cizince povinen zvážit, zda v projednávané věci nepostačuje uložení jiného, mírnějšího opatření podle zákona o pobytu cizinců (dostupné v informačním systému ASPI či na <http://www.nssoud.cz> – takto dostupná jsou i případná další citovaná rozhodnutí kasačního soudu).
15. Ze správního spisu dále plyne, že důvody zajištění žalobce žalovaná hodnotila v prvotním rozhodnutí o zajištění ze dne 27. 5. 2021 na celkem osmi stranách. Po vydání tohoto rozhodnutí žalovaná činila další úkony v předmětné věci. Jelikož měla povědomost o tom, že žalobce požádal o azyl v Rumunsku, obrátila se dne 2. 6. 2021 skrze ministerstvo vnitra na rumunskou stranu s postupem dle čl. 28 nařízení Dublin III s žádostí o převzetí či přijetí žalobce. Tímto je fakticky odůvodněn smysl zajištění žalobce. Dle sdělení ministerstva vnitra zaslalo Rumunsko dne 15. 6. 2021 souhlas s přijetím žalobce zpět.
16. Podle čl. 28 odst. 3 alinea 3 nařízení Dublin III *pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.*
17. K žalobním námitkám uvedeným shora je třeba předeslat níže uvedené, neboť tyto námitky jsou především spjatý s podmínkami zajištění jako takového, nikoli přímo

s dobou zajištění. Provázaností mezi rozhodnutím o zajištění a rozhodnutím o prodloužení zajištění se již ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud. Krajský soud v uvedeném odkazuje především na rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2019, čj. 2 Azs 330/2018-30, body 19 až 22 odůvodnění, ve kterém NSS odkazoval na svoji další předešlou judikaturu.

18. NSS především v označených rozhodnutích konstatoval, že v rozhodnutí o prodloužení zajištění není třeba detailně opakovat veškeré okolnosti a postačí stručné shrnutí, neboť cizinec je s obsahem spisového materiálu detailně seznámen. To platí za situace, kdy nedojde ke změně skutkových okolností případu (rozsudek č.j. 1 As 90/2011-124). Obdobně je toto uvedeno v rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2017, čj. 1 Azs 94/2017-26.
19. Dále NSS uvedl, že *[r]ozhodnutí o prodloužení zajištění, ve kterém žalovaný rozhoduje o dalším trvání zajištění, není pouze rozhodnutím, které „upravuje dobu zajištění“, jak uvádí krajské soudy. I v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění je žalovaný povinen vypořádat se s otázkou, zda podmínky zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců trvají. Ačkoliv není v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 90/2011-124 nezbytně nutné „okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat“, jelikož „[c]izinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen“, a tudíž „postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn“, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců či pro možnost realizovat správní vyhoštění. Ostatně povinnost „zkoumat, zda důvody zajištění trvají“, má žalovaný podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců „po celou dobu zajištění cizince“, nikoliv pouze v okamžiku, kdy se o zajištění rozhoduje. Podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno po zániku důvodů pro zajištění“. Trváním důvodů zajištění by se proto měl žalovaný zabývat i při rozhodování o prodloužení zajištění. Krajský soud k tomu doplňuje, že shora uvedené úvahy jsou přenositelné i na zajištění, resp. jeho prodloužení upravené v § 129 zákona o pobytu cizinců.*
20. NSS konečně ve zmíněném rozsudku č.j. 2 Azs 330/21018-30, bod 22 uvedl, že *[l]ze tak uzavřít, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je v určitém ohledu rozhodnutím obsahově navazujícím na rozhodnutí o zajištění. Nejvyšší správní soud dodává, že rozhodnutí o zajištění nelze v žádném případě označit za rozhodnutí podkladové pro rozhodnutí o prodloužení zajištění. Tento závěr NSS učinil ve vcelku specifické situaci, kdy bylo soudem rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za situace, kdy rozhodnutí o prvotním zajištění bylo z formálních důvodů zrušeno.*
21. Jak soud shora uvedl, dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců je policie povinna po celou dobu zajištění zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Toto ustanovení však v souladu se shora uvedenou judikaturou nemůže být vyloženo tak, že policie v každém rozhodnutí o prodloužení zajištění bude nucena opakovat důvody, jež vedly k zajištění cizince. Policie tedy byla povinna zkoumat, zda podmínky pro zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců trvají. Této povinnosti policie pak logicky odpovídá i rozsah odůvodnění jejího rozhodnutí.
22. V nyní souzené věci byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání do Rumunska. Po rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 26. 5. 2021 byla žalovaná dne 15. 6. 2021 informována, že Rumunsko souhlasí s přijetím žalobce ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Tato

skutečnost dle soudu představuje naplnění zásadní podmínky pro trvání zajištění, samozřejmě toliko do data 27. 7. 2021. Jiné konkrétní podmínky pro zajištění žalobce se od doby jeho zajištění do doby rozhodování o jeho prodloužení nezměnily, nic takového ze správního spisu neplyne. Jakoukoli změnu podmínek pro trvání zajištění žalobce netvrdí a soud ji ani nedohledal v jeho žalobních tvrzeních. Naopak je třeba v této souvislosti zmínit, že žalobní tvrzení je do značné míry shodné s žalobním tvrzením v žalobě proti prvotnímu zajištění. Zdejší soud se však v řízení o žalobě proti tomuto prvotnímu zajištění dostatečně zabýval námitkami žalobce a tyto dostatečným způsobem vypořádal. Jak již uvedeno shora, úloha soudu v nyní projednávané věci není ta, aby soud v podstatě znovu vyvracel námitky žalobce, se kterými se již soud vypořádal v předešlém rozhodnutí.

23. Žalobce směřuje v některých svých tvrzeních na aktuální stav v rumunských zařízeních, nikterak se však dále nepodává, že jde o změnu z průběhu doby trvání jeho zajištění. Ze správního spisu neplyne, že by žalobce jiné důvody po celou dobu řízení, po rozhodnutí o prvotním zajištění uplatňoval. Není tak na místě v soudním řízení ve věci prodloužení zajištění zkoumat podmínky a důvody, jež vedly k prvotnímu zajištění a byly v předchozím rozhodnutí policie pojednány, přičemž žaloba proti rozhodnutí policie byla zamítnuta. Přezkumem žalobcem uplatněných námitek ve věci naplnění důvodů pro zajištění v tomto soudním řízení by soud fakticky opakoval přezkum, který byl realizován ve věci rozhodnutí o zajištění, což není cílem tohoto řízení.
24. Pokud jde o námitku nedostatků rumunského azylového systému, obdobné námitky jako nedůvodné správní soudy již vypořádaly opakovaně. Stalo se tak např. v rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2021, č.j. 1 Azs 512/2020-25. NSS v bodu 18 tohoto rozsudku souhlasil se závěry, že *„azylový systém v Rumunsku trpí celou řadou nedostatků, které však nedosahují intenzity rizika nelidského či ponižujícího zacházení.“* V tomto ohledu je pak nutno odkázat na již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu v řízení o žalobě proti prvotnímu zajištění žalobce. Krajský soud se v uvedeném rozsudku (bod 23) pečlivě vypořádal s námitkami žalobce stran systémových nedostatků rumunského azylového systému. Krajský soud v uvedeném rozhodnutí rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce námitku systémových nedostatků rumunského azylového řízení vznesl až v žalobě, nikoli v řízení o zajištění. Proto i v nynějším řízení lze žalované stěží vytýkat, že se s otázkou systémových nedostatků v Rumunsku vypořádala pouze v rovině skutečností obecně či úředně známých.
25. K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), lze vycházet z rozsudku ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, ze dne 4. 11. 2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09, ze dne 21. 1. 2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané

přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.

26. Spornou otázkou je rozsah a kvalita posouzení stavu rumunského azylového systému na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, kterou provedla žalovaná v napadeném rozhodnutí pro potřeby řízení o zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo jiné platí, že: *„Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým (pozn. lépe systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie stanoví: *„Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.“*
27. Při výkladu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr vyslovil, že *„[...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“* Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].
28. Zkoumáním stavu azylového systému jiného členského státu v řízení o zajištění se zabýval již Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 – 54, uvedl: *„V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle Nejvyššího správního soudu je*

žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známy a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. (...) Nejvyšší správní soud doplňuje, že teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné.“ Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s nařízením Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87).

29. Obdobnými námitkami, které uplatnil žalobce v žalobě a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20 (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“. Tento závěr byl následně převzat i v dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení ze dne 7. 8. 2018, č.j. 6 Azs 117/2018-26 či usnesení ze dne 14. 5. 2020, č.j. 3 Azs 275/2019-33). Soud na tuto ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu odkazuje.
30. V rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č.j. 2 Azs 33/2018-20, bod. 15 NSS uvedl, „... že v řízení o (prodloužení) zajištění cizince nelze po žalovaném rozumně požadovat, aby prováděl rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaný v řízení o (prodloužení) zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. V posuzovaném případě stěžovatel při podání vysvětlení dne 17. 9. 2017 nesdělil, že by měl jakékoli výhrady k některým členským státům v otázce jejich azylového systému. Důvodem jeho vycestování s cílem dostat se do Německa a tam požádat o azyl byly špatné ekonomické podmínky v zemi původu. Jelikož stěžovatel žádné výhrady či obavy nesdělil, vycházela žalovaná především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých plynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech například v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení)“.
31. K tomu soud dodává, že žalobce v podání vysvětlení dne 27. 5. 2021 neuvedl, že by v Rumunsku měl jakékoli problémy, či že by mu azyl byl vnucen. Z jeho výpovědi se spíše podává, že o azyl požádal pro to, aby mohl být volný a mohl pokračovat dál v cestě do Itálie. Na přímou otázku stran důvodů, pro které se nechce vrátit do Rumunska, uvedl, že mu v cestě zpět ničeho nebrání, avšak vrátit se nechce. Tato jeho výpověď, která se soudy

jeví jako logická a spontánní, přičemž nic nesvědčí o jakýchkoli nepravostech, pak zcela kontrastuje se tím, co koncipoval jako žalobní tvrzení ve vztahu k rumunskému azylovému systému, včetně dalších výhrad k tomu, jak je o žadatele o azyl v Rumunsku dále postaráno.

32. Ze shora uvedených závěrů, čerpaných z aktuální judikatury NSS, jež dává obraz o aktuální situaci v Rumunsku, soud dovozuje, že žalobě nelze dát za pravdu.
33. Pokud jde o námitku nedostatečného posouzení podmínek pro uložení mírnějšího opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, tuto námitku rovněž dostatečně vypořádal zdejší soud v citovaném rozsudku (bod 22) v řízení o žalobě proti prvotnímu zajištění. Mimo jiné upozornil na skutečnost, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že tento v České republice nemá zázemí, rodinu, nezná zde nikoho, kdo by mu poskytl ubytování nebo prostředky pro obživu. Nemůže si legálně opatřit zaměstnání, ani čerpat dávky státní sociální podpory. Za této situace učinil soud závěr, že účel předání žalobce nebylo možné realizovat žádným mírnějším opatřením než zajištěním.

V. Závěr a náklady řízení

34. Soud tak má za to, že podmínky pro zajištění žalobce dle § 129 zákona o pobytu cizinců byly naplněny a v době vydání rozhodnutí trvaly. Žalobní námitky žalobce nejsou důvodné a z velké části jde o opakování argumentace v žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění. Rozhodnutí žalované má soud za přezkoumatelné, o čemž svědčí i to, že žalobce na toto mohl reagovat podanou žalobou. Žaloba proto byla zamítnuta.
35. Předání do Rumunska není vyloučeno, české orgány i v relativně nedávné době provedly několik tzv. dublinských transferů osob do Rumunska. Lhůta šesti týdnů pro předání s vazbou na délku prodlouženého zajištění je dodržena.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 a 4 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V souladu s § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), má účastník řízení právo namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Z obdobných důvodů je vyloučena i jiná osoba, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci soudu (dále jen „soudní osoba“). Námitka musí být zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. Rozhodování věci vyloučeným soudcem v prvním stupni je kasačním důvodem.

Pardubice 20. července 2021

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce